

Her Ezgi Ve Her Nefesimizle

— kul mehmet · 25 Aralık 2025

Her Ezgi Ve Her Nefesimizle

Yitik yolların eşiğinde durdu kalbim
Hasretin gölgesinde büyüyen bir çınar gibi
Kırık aynalarda çoğalan yüzüm
Her parçasında ayrı bir sükût saklı

Gözlerimden düşen her damla
Bir kandil gibi yanar gecenin koynunda
Sözlerim rüzgârın sırtında savrulmuş yaprak
Ve her nefesim bir dua gibi gizlenir sessizliğe

Direnişimin solgun sabahında
Sesim zincirlere vurulmuş bir kuş
Kalbim ufkun ötesinde bekleyen bir liman
Ama gemilerim hep fırtınaya sürüklenir

Yine de bir an
Bir tek an

Varlığının kıyısında açan çiçeklere dokun
Onlar sana anlatır
Küllerinden doğan bir sabahın
Nasıl ışığa kavuştuğunu

Karanlık ufukların ardında bir ışık saklı
Sessizliğin kalbine işlenmiş bir sır gibi
Adımlarım taşlara yazılmış dualar
Her izinde bir başka hikâyenin yankısı

Rüzgâr dağların omzunda taşıdığı ağıt
Ve ben o ağıtta kaybolan bir yolcu
Denizlerin derinliğinde gizlenmiş cevher
Ama ellerim hep boş döner kıyıya

Bir an olur
Zamanın zincirleri çözülür
Ve kalbim, göğe yükselen bir minare gibi
Sana seslenir
Her ezgi ve her nefesimizle
Birlikte doğarız yeniden
Mehmet Aluç